

Państwowy Fundusz
Rehabilitacji Osób
Niepełnosprawnych

DW.050.14.2018.RCZ
DIA.157.2018

Warszawa, dnia 17 GRU. 2018

WYSIĄG LISTEM POLICJONYM ZA POTWIERDZENIEM ODBIORU	
17. 12. 2018	
Podpis	

reprezentowana przez radcę prawnego

Decyzja w sprawie interpretacji

art. 33 ust. 2 pkt. 5, ust. 4, ust. 4a pkt 2 w związku z art. 33 ust. 7 i ust. 7a ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych

Na podstawie art. 34 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2018r. poz. 646 z późn.zm) zwanej dalej „ustawą” Prezes Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (zwanego dalej PFRON lub Fundusz) stwierdza, że stanowisko , z siedzibą w (zwanej dalej Wnioskodawcą lub Spółką) zaprezentowane we wniosku z dnia 15 października 2018 r., uzupełnionym w dniu 23 listopada 2018 r. oraz w dniu 28 listopada 2018 r., o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów prawa w zakresie stosowania przepisów art. 33 ust. 2 pkt. 5, ust. 4, ust. 4a pkt 2 w związku z art. 33 ust. 7 i ust. 7a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2018 r. poz.511, z późn.zm) zwanej dalej ustawą o rehabilitacji w zakresie pytania 1 i 2 – jest nieprawidłowe.

Uzasadnienie:

Pismem z dnia 15 października 2018 r., uzupełnionym w dniu 23 listopada 2018 r. oraz w dniu 28 listopada 2018 r., Wnioskodawca skierował do Prezesa Zarządu PFRON wniosek o udzielenie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów art. 33 ustawy o rehabilitacji.

Wniosek swój Wnioskodawca skierował na podstawie art. 34 ustawy Prawo przedsiębiorców. Zgodnie z art. 34 ust.1 ustawy Prawo przedsiębiorców *przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu lub właściwej państwowej jednostki organizacyjnej wniosek o wydanie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej lub składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie (interpretacja indywidualna).*

W przedmiotowym wniosku Wnioskodawca przedstawił następujące zdarzenia przyszłe:

Wnioskodawca jest pracodawcą posiadającym status zakładu pracy chronionej (ZPCH) i dokonuje odpisów amortyzacyjnych środków trwałych, zarówno dla celów podatkowych jak i bilansowych, wyłącznie w oparciu o przepisy podatkowe (metodą podatkową), tzn. nie ustala odrębnego planu amortyzacji dla potrzeb bilansowych, w oparciu o regulacje zawarte w ustawie o rachunkowości.

Wnioskodawca nabył w październiku 1998 r., ze środków pochodzących z zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych (zwanym dalej zfron) niezabudowaną nieruchomość gruntową (prawo własności). Nabyta nieruchomość gruntowa została zaliczona do środków trwałych, lecz nie podlega amortyzacji o czym stanowi art. 16c pkt 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz.1036, z późn.zm). Na wskazanej przez Wnioskodawcę nieruchomości gruntowej został wybudowany budynek ośrodka wypoczynkowo-rehabilitacyjnego (baza wypoczynkowo-rehabilitacyjna), a koszty budowy sfinansowano ze środków pochodzących z funduszu rehabilitacji. Wybudowany budynek ośrodka wypoczynkowo-rehabilitacyjnego od sierpnia 2001 r., zgodnie z art. 16a ust. 1 pkt 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, podlega amortyzacji. Pomimo, że Wnioskodawca jest właścicielem i posiadaczem jednej zabudowanej nieruchomości, to w dokumentacji podatkowej i bilansowej wykazuje dwa środki trwałe,

tj. grunt nie podlegający amortyzacji zakupiony ze środków zfron oraz podlegający amortyzacji budynek ośrodka wypoczynkowo-rehabilitacyjnego wybudowanego również ze środków zfron. Wnioskodawca ze względu na brak środków na utrzymanie, rozważa zbycie jednej zabudowanej budynkiem ośrodka wypoczynkowo-rehabilitacyjnego nieruchomości, co skutkować będzie zbyciem dwóch środków trwałych, jednego zakupionego ze środków zfron i drugiego, wybudowanego (wytworzonego) także ze środków zfron.

W związku z powyższym Wnioskodawca przedstawił zapytania o stosowanie przepisów w następujących przypadkach:

- 1. obowiązku wpłaty na zfron środków pochodzących ze sprzedaży środka trwałego w części niezamortyzowanej w przypadku zbycia nieruchomości zabudowanej w części odpowiadającej cenie budynku ośrodka wypoczynkowo-rehabilitacyjnego wytworzonego ze środków zakładowego funduszu rehabilitacji**

Zdaniem Wnioskodawcy środki uzyskane ze zbycia nieruchomości w części odpowiadającej cenie budynku ośrodka wypoczynkowo-rehabilitacyjnego, stanowiącego środek trwały wybudowany (wytworzony) przez Wnioskodawcę, w żadnej części, w tym także niezamortyzowanej, nie będą podlegały obowiązkowej wpłacie na zfron. Nie ma bowiem w ustawie o rehabilitacji, jak i w innych przepisach prawa powszechnie obowiązującego takiej regulacji, z której wynikałby obowiązek wpłaty na fundusz rehabilitacji środków pochodzących ze zbycia środków trwałych, w części niezamortyzowanej, innych niż zakupionych ze środków funduszu. W konsekwencji nie odprowadzenie środków uzyskanych ze zbycia nieruchomości w części odpowiadającej cenie budynku na fundusz rehabilitacji nie będzie skutkować u Wnioskodawcy obowiązkiem zapłaty opłaty sankcyjnej, wynikającej z art. 33 ust. 4a pkt 2 ustawy o rehabilitacji. Wnioskodawca dodatkowo wskazuje, że sytuacja wyglądałaby inaczej, gdyby Wnioskodawca nabył nieruchomość zabudowaną budynkiem ośrodka wypoczynkowo-rehabilitacyjnego (nabył dwa środki trwałe), a następnie dokonał jej zbycia (zbył dwa środki trwałe). Wówczas zgodnie z art. 33 ust.2 pkt 5 ustawy o rehabilitacji, środki pochodzące ze zbycia nieruchomości zabudowanej budynkiem ośrodka wypoczynkowo - rehabilitacyjnego, a więc ze zbycia dwóch środków trwałych, w części odpowiadającej cenie budynku ośrodka wypoczynkowo-rehabilitacyjnego, jako środka trwałego zakupionego ze środków funduszu, w części niezamortyzowanej, podlegałyby przekazaniu na fundusz rehabilitacji. Użyty przez ustawodawcę zwrot „tworzy się w szczególności” Wnioskodawca rozumie w ten sposób,

że pracodawca posiadający status zakładu pracy chronionej będzie zobowiązany do przekazania środków innych niż wymienione w art. 33 ust 2 ustawy o rehabilitacji, na zfron jeżeli przepisy inne niż ustawa o rehabilitacji taki obowiązek będą przewidywały. Jak wskazuje Wnioskodawca, zaprezentowany powyżej pogląd znajduje wsparcie w art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej statuującym zasadę demokratycznego państwa prawnego, z której wywodzi się zasadę zaufania do Państwa i stanowionego przez jego organy prawa. Zasada opiera się na pewności prawnej rozumianej jako zespół cech systemowych tego prawa, zapewniających jednostce bezpieczeństwo prawne. Tak rozumiana pewność prawna daje zarazem jego przewidywalność, a tym samym pozwala obywatelom decydować o swoim postępowaniu w oparciu o znajomość przesłanek działania organów państwowych oraz konsekwencji prawnych, które ich działania mogą pociągać za sobą.

Wnioskodawca wskazuje również, że w przyjętej w art. 33 ust. 7 i 7a ustawy o rehabilitacji regulacji dotyczącej likwidacji, upadłości lub wykreślenia z ewidencji działalności gospodarczej pracodawcy prowadzącego zakład pracy chronionej wynika, że ustawodawca odróżnia nabycie od wytworzenia środków trwałych. W ust. 7a zapisane bowiem zostało, że „wpłacie do Funduszu podlega także kwota odpowiadająca kwocie wydatkowanej ze środków funduszu rehabilitacji na nabycie, wytworzenie lub ulepszenie środków trwałych w związku z modernizacją zakładu, utworzeniem lub przystosowaniem stanowisk pracy dla osób niepełnosprawnych, budową lub rozbudową bazy rehabilitacyjnej, wypoczynkowej i socjalnej oraz na zakup środków transportu - w części, która nie została pokryta odpisami amortyzacyjnymi, ustalonymi przy zastosowaniu stawek amortyzacyjnych wynikających z Wykazu rocznych stawek amortyzacyjnych na dzień zaistnienia okoliczności, o których mowa w ust. 7. Zdaniem Wnioskodawcy powyższe prowadzi do wniosku, że w art. 33 ust. 2 pkt 5 ustawy o rehabilitacji ustawodawca w sposób zamierzony, a nie przez pomyłkę, zawęził obowiązek przekazania na zfron tylko środków pochodzących ze zbycia środków trwałych zakupionych ze środków funduszu i na dodatek w części niezamortyzowanej.

- 2. obowiązku wpłaty na zfron środków pochodzących ze sprzedaży środka trwałego w części niezamortyzowanej w przypadku zbycia nieruchomości zabudowanej budynkiem ośrodka wypoczynkowo rehabilitacyjnego w części odpowiadającej cenie gruntu**

W przypadku zbycia nieruchomości zabudowanej budynkiem ośrodka wypoczynkowo-rehabilitacyjnego, zdaniem Wnioskodawcy, będzie zobowiązany on do odprowadzenia na zakładowy fundusz rehabilitacji jedynie środków pieniężnych w części odpowiadającej cenie gruntu, tj. środków z tytułu zbycia środka trwałego w postaci gruntu. Jako, że grunty nie podlegają amortyzacji cała kwota odpowiadająca cenie gruntu nabytego ze środków zfron, powinna zostać odprowadzona na zakładowy fundusz rehabilitacji. Zdaniem Wnioskodawcy, w przypadku zbycia jednej nieruchomości zabudowanej budynkiem ośrodka wypoczynkowo-rehabilitacyjnego stanowiącej dwa środki trwałe, tj. grunt i budynek ośrodka wypoczynkowo-rehabilitacyjnego i nie odprowadzenia uzyskanych środków pieniężnych na zakładowy fundusz rehabilitacji, Wnioskodawca będzie zobowiązany do dokonania wpłaty, o której mowa w art. 33 ust. 4a pkt 2 ustawy o rehabilitacji jedynie od tej części ceny uzyskanej ze zbycia nieruchomości, która odpowiadać będzie cenie gruntu zakupionego ze środków zfron

W związku z powyższym zwrócono się z wnioskiem o rozstrzygnięcie następujących kwestii dotyczących potwierdzenia:

1. czy w przypadku zbycia nieruchomości zabudowanej budynkiem ośrodka wypoczynkowo-rehabilitacyjnego i nieodprowadzenia uzyskanych środków pieniężnych, w części odpowiadającej cenie budynku ośrodka wypoczynkowo-rehabilitacyjnego, na zakładowy fundusz rehabilitacji Wnioskodawca będzie zobowiązany do dokonania wpłaty, o której mowa w art. 33 ust. 4a pkt 2 ustawy o rehabilitacji,
2. czy w przypadku zbycia nieruchomości zabudowanej budynkiem ośrodka wypoczynkowo-rehabilitacyjnego i nieodprowadzenia uzyskanych środków pieniężnych, w części odpowiadającej cenie gruntu ośrodka wypoczynkowo-rehabilitacyjnego, na zakładowy fundusz rehabilitacji Wnioskodawca będzie zobowiązany do dokonania wpłaty, o której mowa w art. 33 ust. 4a pkt 2 ustawy o rehabilitacji.

Na tle przedstawionego stanu przyszłego, stwierdzam co następuje:

Zgodnie z art. 34 ust.1 ustawy Prawo przedsiębiorców przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu lub właściwej państwowej jednostki organizacyjnej wniosek o wydanie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika

obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie (interpretacja indywidualna).

Zgodnie z art. 33 ust. 1 ustawy o rehabilitacji, prowadzący zakład pracy chronionej tworzy zakładowy fundusz rehabilitacji osób niepełnosprawnych. Ust. 2 tego artykułu stanowi, że fundusz rehabilitacji tworzy się w szczególności:

- 1) ze środków, o których mowa w art. 31 ust. 3 pkt 1 lit. b;
- 2) z części zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, zgodnie z odrębnymi przepisami, z tym że za dzień uzyskania tych środków, uznaje się dzień wypłaty wynagrodzeń;
- 3) z wpływów z zapisów i darowizn;
- 4) z odsetek od środków zgromadzonych na rachunku funduszu rehabilitacji;
- 5) ze środków pochodzących ze zbycia środków trwałych zakupionych ze środków funduszu, w części niezamortyzowanej.

Zatem fundusz rehabilitacji mogą tworzyć także inne środki, co niewątpliwie związane jest z funkcją i celem tego funduszu. Jednym z takich źródeł są wskazane w art. 33 ust. 2 pkt 5 ustawy o rehabilitacji środki pochodzące ze zbycia środków trwałych zakupionych ze środków zfron w części niezamortyzowanej.

W okresie, kiedy zgodnie z opisem zawartym we wniosku o wydanie interpretacji - był finansowany zakup gruntu i budowa ośrodka rehabilitacyjno-wypoczynkowego - rodzaje wydatków oraz szczegółowe zasady wykorzystania środków zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych - określało Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 31 grudnia 1998 r. w sprawie zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 1999 r. Nr 3, poz. 22 z późn. zm.). Zgodnie z § 2 ust. 4 tego Rozporządzenia środki zakładowego funduszu rehabilitacji mogły być przeznaczone na podstawową i specjalistyczną opiekę medyczną oraz poradnictwo i usługi rehabilitacyjne, w tym koszty tworzenia, modernizacji, remontu i utrzymania, a także odtworzenia utraconej albo zniszczonej na skutek zdarzeń losowych bazy rehabilitacyjnej (w szczególności przychodni, gabinetów fizjoterapii), socjalnej (w szczególności internatów, hoteli, stołówek) i wypoczynkowej.

W kwestii użytego w art. 33 ust. 2 pkt 5 ustawy o rehabilitacji pojęcie "zakupionych" wypowiedział się Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 10 maja 2017 r. sygn. akt II GSK 2548/15. W wyroku tym NSA wskazał, że „...pojęcie zakupionych należy rozumieć jako "wydatkowanych" ze środków funduszu rehabilitacji,

a zatem również wydatków związanych z wytworzeniem środka trwałego. Na takie rozumienie art. 33 ust. 2 pkt 5 ustawy o rehabilitacji, wskazują przepisy Rozporządzenia z 1998 r., które określały rodzaje wydatków możliwych do dokonania ze środków funduszu rehabilitacji (§ 1 i § 2). W ustawie o rehabilitacji, jak również w ww. Rozporządzeniu nie zdefiniowano pojęcia "wydatek". Tym samym należy odwołać się do jego definicji słownikowej. "Wydatkiem" jest "suma, która ma być wydana albo suma wydana na coś". "Wydać" oznacza zaś: wyłożyć, wydatkować pieniądze na coś, zapłacić za coś. Definicja ta wskazuje, że z wydatkiem mamy do czynienia w przypadku uszczuplenia w majątku, które da się wyrazić za pomocą sumy pieniężnej. Niewątpliwie wydatkowanie środków na pokrycie kosztów wytworzenia (wybudowania) ośrodka rehabilitacyjno-wypoczynkowego ze środków funduszu rehabilitacji uszczupliło majątek tego funduszu. Zatem na gruncie powyższych przepisów zasadniczego znaczenia nie ma okoliczność, w jaki sposób powstał środek trwały, czy to w postaci zakupu w całości, czy w postaci wytworzenia, modernizacji, remontu czy też rozbudowy - lecz to, czy taki wydatek został sfinansowany ze środków funduszu rehabilitacji. Inne rozumienie art. 33 ust. 2 pkt 5 ustawy o rehabilitacji stwarzałoby zagrożenie dla realizacji celu, w którym fundusz rehabilitacji jest utworzony. Nie powinno bowiem uchodzić uwadze, że zasadniczym celem funduszu rehabilitacji jest finansowanie rehabilitacji zawodowej, społecznej i leczniczej oraz ubezpieczenia osób niepełnosprawnych. Sfinansowanie zaś w całości ze środków funduszu rehabilitacji zakupu gruntu, a następnie wybudowanie na nim budynku, aby następnie kwotę uzyskaną z sprzedaży przeznaczyć na inne cele niż rehabilitacja zawodowa i społeczna osób niepełnosprawnych - z pewnością takiego celu nie realizuje. Zatem, skoro wytworzenie środka trwałego w postaci zakupu gruntu, a następnie wybudowania na nim budynku na potrzeby ośrodka rehabilitacyjno-wypoczynkowego nastąpiło w całości ze środków zfron, to zbycie tego środka trwałego będzie w konsekwencji powodowało powstanie obowiązku, o jakim mowa w art. 33 ust. 2 pkt 5 ustawy o rehabilitacji".

Art. 66 ustawy o rehabilitacji wskazuje, że w sprawach nieunormowanych przepisami ustawy stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, Kodeksu cywilnego oraz Kodeksu pracy. Zgodnie zaś z art. 46 § 1 Kodeksu cywilnego nieruchomościami są części powierzchni ziemskiej stanowiące odrębny przedmiot własności (grunty), jak również budynki trwale z gruntem związane lub części takich budynków, jeżeli na mocy przepisów szczególnych stanowią odrębny od gruntu przedmiot własności. W myśl art. 48 Kodeksu cywilnego budynki

są co do zasady częścią składową gruntu. Skoro budynki co do zasady są częścią składową gruntu i jako takie nie mogą być odrębnym przedmiotem własności i innych praw rzeczowych, to nie mogą być samodzielny przedmiotem zbycia bez gruntu, którego stanowią część składową. Jeżeli zatem zakup gruntu, a następnie wybudowanie na nim budynku na potrzeby ośrodka rehabilitacyjno-wypoczynkowego, nastąpiło w całości ze środków zfron, to zbycie tego gruntu wraz z budynkiem, będzie powodowało powstanie obowiązku, o którym mowa w art. 33 ust. 2 pkt 5 ustawy o rehabilitacji .

Zgodnie z art. 33 ust. 3 pkt 3 ustawy o rehabilitacji pracodawca jest obowiązany do przekazywania środków zfron na rachunek, o którym mowa w pkt 2, w terminie 7 dni od dnia, w którym środki te uzyskano.

Prowadzący zakład pracy chronionej ma obowiązek przekazania na zfron kwot, które otrzymał ze zbycia środka trwałego w części niezamortyzowanej. Oznacza to tyle, że prowadzący zakład pracy chronionej ma obowiązek przekazywania wyłącznie tej kwoty, która pochodzi ze zbycia tego środka, a nie z jakichkolwiek innych środków prowadzącego zakład pracy chronionej. Należy przy tym zauważyć, iż kwota do przekazania na zfron w związku z dokonaną transakcją nie musi przekraczać niezamortyzowanej wartości środka trwałego. Dlatego też, jeśli kwota pochodząca ze zbycia środka trwałego jest wyższa niż część niezamortyzowana, to prowadzący zakład pracy chronionej ma obowiązek przekazania na zfron tylko tę część kwoty, która odpowiada części niezamortyzowanej, a nie całej kwocie pochodzącej ze zbycia. Natomiast w sytuacji, gdy kwota ze zbycia środka trwałego jest niższa niż część niezamortyzowana, wówczas obowiązek przekazania na zfron dotyczy tylko kwoty uzyskanej ze zbycia środka trwałego, bowiem prowadzący zakład pracy chronionej ma obowiązek przekazania na zfron środków pochodzących ze zbycia w części niezamortyzowanej, a nie co najmniej równowartości części niezamortyzowanej tego środka niezależnie od źródła pochodzenia tych środków. Przepisy ustawy o rehabilitacji wprost obligują zatem prowadzącego zakład pracy chronionej jedynie do zasilenia rachunku zfron kwotą otrzymaną ze zbycia środka trwałego do wysokości części niezamortyzowanej, a w przypadku gdy kwota uzyskana ze zbycia jest niższa niż równowartość części niezamortyzowanej – na zfron powinna trafić wyłącznie kwota uzyskana ze zbycia.

Niewykonanie obowiązków wynikających z art. 33 ust. 3 ustawy o rehabilitacji skutkuje dla prowadzącego zakład pracy chronionej konsekwencjami określonymi w art. 33 ust. 4a pkt 1 i 2 oraz ust. 4a¹ i ust. 4a². Stosownie do ust. 4a pkt 2 tego przepisu,

w przypadku niezgodnego z ust. 4 przeznaczenia środków funduszu rehabilitacji, pracodawca jest obowiązany do dokonania wpłaty w wysokości 30% tych środków na Fundusz w terminie do 20. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiło ujawnienie niezgodnego z ustawą przeznaczenia środków funduszu rehabilitacji, a także niedotrzymanie terminu, o którym mowa w ust. 3 pkt 3. Zgodnie z art. 33 ust. 4a² ustawy o rehabilitacji na równi z niezgodnym przeznaczeniem środków funduszu traktuje się nieprzekazanie środków na ten fundusz.

Z tego względu odpowiedź na zadane pytania jest w obu przypadkach jednakowa. W sytuacji zbycia nieruchomości zabudowanej budynkiem ośrodka wypoczynkowo – rehabilitacyjnego – tj. gruntu i postawionego na nim budynku – Wnioskodawca jest zobowiązany do przekazania na zfron:

- kwoty odpowiadającej kwocie wydatkowanej ze środków funduszu rehabilitacji na nabycie gruntu, który nie podlega amortyzacji oraz
- kwoty odpowiadającej kwocie wydatkowanej ze środków funduszu rehabilitacji na wytworzenie budynku ośrodka wypoczynkowo – rehabilitacyjnego w części, która nie została pokryta odpisami amortyzacyjnymi.

Każde inne działanie Wnioskodawcy skutkować będzie obowiązkiem wpłaty na PFRON, o której mowa w art.33 ust. 4a pkt 2 ustawy o rehabilitacji.

Mając powyższe na uwadze, stanowisko z siedzibą w .k wyrażone w piśmie z dnia 15 października 2018 r., uzupełnionym w dniu 23 listopada 2018 r. oraz w dniu 28 listopada 2018 r., w sprawie pisemnej interpretacji przepisów prawa w zakresie stosowania przepisów art. 33 ust. 2 pkt. 5, ust. 4, ust. 4a pkt 2 w związku z art. 33 ust. 7 i ust. 7a ustawy o rehabilitacji w zakresie pytania 1 i 2 - **jest nieprawidłowe.**

W związku z powyższym postanowiono, jak w sentencji.

Interpretacja dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania interpretacji. Organ w postępowaniu w sprawie urzędowej interpretacji nie może prowadzić żadnego postępowania dowodowego, bowiem przedmiotem postępowania nie jest ustalenie stanu faktycznego – stan ten jest stanem hipotetycznym, określonym przez wnioskującego o interpretację. Nie może go własnymi ocenami podważać, ustalać, uzupełniać ani też zmieniać w jakimkolwiek zakresie, nawet wówczas, gdy w oparciu o inne źródła, czy wiedzę znaną mu z urzędu, powziąłby uzasadnione wątpliwości co do zgodności przedstawionego przez przedsiębiorcę-wnioskodawcę stanu faktycznego z obiektywną rzeczywistością (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. z dnia 16 lipca 2009 r., sygn. Akt II SAB/Go 8/09).

Pouczenie:

Od niniejszej decyzji przysługuje Stronie, za pośrednictwem Prezesa Zarządu PFRON odwołanie do Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia. W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do jego wniesienia. Z dniem doręczenia Prezesowi Zarządu PFRON oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez Stronę, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

Biuro Prezesa Zarządu PFRON
ul. Wesoła 10, 00-611 Warszawa
NIP: 142-500-0000
Dyrektor Departamentu ds. Wpływ

Edyta Domańska

17.12.2018